

La dinàmica del Museu d'Art

El relleu en la direcció del Museu d'Art de Girona ens brinda l'ocasió de dedicar-li aquestes ratlles. Com és sabut, el museu és el fruit d'un conveni signat l'any 1976 entre la Diputació i el Bisbat, gràcies al qual les obres que s'amuntegaven en els antics museus provincial i diocesà van poder concentrar-se en el marc del Palau Episcopal, un dels edificis històrics més notables de Girona. Inaugurades les quatre primeres sales l'any 1979, es van dur a terme successives fases de consolidació i restauració del complex arquitectònic, amb la cooperació de la Generalitat que finalment ha integrat el MD'A en la seva xarxa museística. I, a mesura que es completava l'adequació física del casal, el museu s'anava revelant com una rigorosa i harmònica col·lecció d'obres d'art que parteix de l'època paleocristiana per arribar fins a ben entrat el segle XX. Aquesta ordenació, culminada gairebé del tot amb les vint-i-una sales obertes l'any 1983, és el fruit de la direcció de Narcís Soler; a ell li correspon el mèrit d'haver treballat discretament a l'ombra per catalogar el material, ordenar-lo amb vista a una exhibició didàctica i encabir-lo amb dignitat en un immoble que, per les seves peculiaritats, no deixava de presentar inconvenients i problemes.

Superada aquesta etapa fonamental, fa cinc anys que el museu en va encetar una altra, sota la direcció de Joan Surroca: la de la seva animació interna i de la seva projecció exterior. En el decurs del darrer quinquenni, el MD'A s'ha donat a conèixer a tothom i ha esdevingut una fita ineludible del panorama cultural gironí. Al seu redós s'han multiplicat iniciatives i propostes i sota el seu sostre s'hi han fet dotzenes d'activitats: visites guiades, exposicions temporals, cursos monogràfics, sessions pedagògiques, conferències, tertúlies, projeccions, recitals, lectures, concerts, festivals, convencions, concursos, intercanvis i actes de tota mena que han fet del museu un recinte ple d'incentius constantment renovats. Tot això sense oblidar-se de treballar per dins —acabar els magatzems, avançar en documentació i publicacions, consolidar la imatge, equipar-se en seguretat i en comoditat— i de complir la tasca social proposada com a primer objectiu pel director: adaptar-se als invidents, obrir-se als immigrants, ocupar discapacitats i donar suport a múltiples iniciatives solidàries. En pocs anys hem vist com el MD'A es convertia en un dels museus més actius i innovadors i com aglutinava al seu entorn l'Associació d'Amics més nombrosa de Catalunya.

En el context general de vivificació de l'activitat museística que podem palpar arreu, el procés seguit pel MD'A pot ser posat com a model i com a exemple: una primera fase per assegurar la dignitat i l'interès del contingut, i una segona per fer que aquest contingut esdevingui una font permanent de satisfacció, de profit i d'energia creadora. És el final definitiu de la periclitada concepció del museu com a mausoleu. En un dels memorables acudits cruels del desaparegut humorista Perich, hom dipositava a la porta d'un museu convencional una corona de mort. Davant del MD'A, en canvi, s'hi podria col·locar cada matí un d'aquests rams de flors que es porten a les mares després del part. Perquè cada dia neix quelcom en aquest museu viu; cada dia s'estrena alguna activitat o s'inaugura alguna proposta imaginativa; cada dia s'ofereix un nou motiu de visita a un ventall cada cop més ample d'usuaris. És la dinàmica que s'ha implantat amb caràcter irreversible i que sens dubte continuarà fixant en el futur el ritme d'aquest inestimable motor cultural.